

панаиря той дохождаше да се повиди, да поговори съ търговците, снабдяваше къщата си съ всичко необходимо, примѣняваше жена си съ коприни и скъпи напизи, а на дѣтцата донасяше попаръци, за да се учатъ добръ и да порастнатъ честни людие. Той си имаше къща и семейство: жена, три дѣтца и стара майка, която се гордѣеше съ него.

О мой *Панайоте!* Макаръ и да сж те нарѣкли Кучешки Синъ, то съ такъвъ хайдутинъ като тебе не можтъ да се похвалятъ Балканитѣ отъ Котелъ до Нишъ. Да те запази съ своето покровителство и да ти помогне въ всички бѣди застъпницата Матерь Божия на която азъ те посвѣтихъ при свѣтото кръщение. Бѣше той синъ послушенъ и покоренъ на заповѣдитѣ на старата си майка; при нея той не смѣяше нито да сѣдне, нито да говори безъ позволение. Прѣтъ Божията Матерь той паляше по цѣли стотини свѣщи; и днесъ горятъ сто и двадесетъ свѣщи изъ лѣскавъ воскъкъ прѣдъ нейната икона въ Ново-Село. Поповѣтъ пѣятъ акатистъ за изпълнение неговитѣ желанія, дяконитѣ кадятъ съ тамиянъ за славата на Царицата Небесна и за спасението на Хайдутинъ — Панайота, а турцитѣ си казватъ: въ църквата има сборъ, нека по-добръ да се молятъ, отъ колкото да сѣдѣтъ въ читалището и да се заглѣдватъ въ изображението на Царъ Иванъ Шишманъ на конь.

Всѣка година, когато гората се покрие съ листе, вѣйводата дохождаше да търси хладина, сѣнка и студена вода въ роднитѣ гори и да поработи съ своитѣ си ржци около къщи и за семейството, да спечели за прѣзъ зима и за данъцитѣ, а послѣ отиваше пакъ задъ Дунава и задъ Морава, почиваше си и приготвяше сила за бѣдѣщи трудове. Така си прѣкарваше той живота, докѣтъ богаташина Христо Георгиевъ и „комитета“ не го назначиха за вѣйвода въ Котленскитѣ Балкани.

Тѣ скоро и мълчаливо вървѣха единъ слѣдъ други, а кучетата припкаха подиръ тѣхъ; тѣ непрестанно се обръщаха назадъ и ту си наостряха, ту си отпущаха ушитѣ. Така тѣ достигнаха до върхътъ на Орлинната